

man tænker sig, at det søgte passende Hjælp uden for Udvalget. Man har derfor ment at burde foreslaa denne Bestemmelse i Forslaget afløst af en Bestemmelse, der indskrænker sig til at give det nævnte Udvalg en Ret, over hvis betimelige Udøvelse det selv maatte skønne. Man har endvidere ment, at det vilde kunne medføre Uoverensstemmelser eller Sammenstød under Forhandlingerne, om to Udvalg samtidig kunde henvende sig til Tinget med Forslag om samme Sag, og man foreslaar derfor kun at give Sprogudvalget Ret til at forelægge det i Sagen nedsatte Udvalg sine Forslag, saaledes at denne Sprogudvalgets Ret maatte medføre en tilsvarende Forpligtelse for det særlige Udvalg i Sagen til at tage dets Forslag under Overvejelse. Hvor intet Udvalg er nedsat, har man anset det for naturligt, at Sprogudvalget ved tredje Behandling, inden et Forslag vedtoges i sin endelige Form, kunde faa Lejlighed til at gøre sine Henstillinger til Tinget. Og selv her har man for at hindre Tvivl og Uklarhed paa saa sent et Trin af Forhandlingerne, ment at burde foreslaa, at kun det samlede Sprogudvalg, ikke dets enkelte Medlemmer, skulde have denne Ret ved tredje Behandling.

Det Omraade, paa hvilket det foreslaaede Udvalg vilde komme til at bevæge sig, kan jo næppe paa Forhaand fastlaas i alle sine Enkeltheder. Man har dog ment, at Misforstaaelse ikke let vil kunne opstaa inden for Udvalget, naar dets Navn er Udvalg for Lovens „sprogliche“ Affattelse, og dets Ret er at stille Forslag til „sprogliche“ Ændringer. Man har ment, det derved klart maa være udtalt, at det ikke er Lovens System og Bygning som Helhed, Udvalget har at hysse sætte sig med.

Saaledes som Forslaget her er foreslaaet ændret, vil dets Gennemførelse næppe paa noget Punkt kunne gøre Skade, men derimod i mange Tilfælde have Mulighed for at gøre Nytte. Sprogudvalgets Betydning vil sikkert stige og dale sammen med den Interes-

Tinget i det hele nærer for den sproglige Side af Lovarbejdet, men ogsaa paa denne Interesses Styrke vil et saadant Udvalgs Tilværelse og Virksomhed sikkert ikke være uden Indflydelse.

Uagtet Mindretallet (Sad og Reiff) erkender, at den af Flertallet foreslaaede ændrede Affattelse af det foreliggende Forslag maa foretrækkes af den Grund, at det i en meget væsentlig Grad indskrænker det eventuelle Udvalgs Virksomhed, nærer Mindretallet dog Betænkelse ved at slutte sig til Flertallets Forslag, fordi dette let vil yderligere vidtløftiggøre Sagernes Behandling og medføre Farer for Kollisioner.

Medens det efter Mindretallets Formening taler til Gunst for Flertallets Ændringsforslag, at man ikke saa let som efter det indbragte Forslag bliver udsat for den Fare, at et Sprogudvalgs eventuelle Forslag blive ensidige og af og til mere forværende end forbedrende. Det kan man paa den anden Side ikke undgaa tillige at se, at den foreslaaede Forringelse af saavel Rettigheder som Pligter for Udvalgets Medlemmer er en i og for sig højst uregelmæssig og hidtil i Rigsdagens Historie ukendt Foranstaltning. Pligterne ere indskrænkede til en Virksomhed, som Udvalget aldeles efter Tykke kan optage eller lade ligge, og Rettighederne bestaa væsentligt i en raadgivende Stilling lige over for andre Udvalg, der kunne tage saa meget og saa lidet Hensyn til de givne Raad, som de finde for godt. Det er lidet troligt, at et saadant selvstændigt og afbleget Hverv i Vængder vil kunne tillale Mænd med den Sprogkundskab og det Kendskab til Lov og Ret, som dog udtræves, naar Hvervet skal røgtes godt og forsvarligt. Men hertil kommer endnu, at man ikke tør anse det for givet, at der altid i Tinget vil findes Mænd, som baade er villige til at overtage en Stilling i et saadant Sprogudvalg og ere dygtige i med Sagkundskab og Kraft at udføre Hvervet. Det er derfor et stort Spørgsmaal, om d